

De weg vinden

‘Kom Sofie, we gaan naar bed,’ zegt papa.

‘Eerst nog voorlezen!’ antwoordt Sofie. Ze pakt het grote voorleesboek uit de kast en gaat naast papa op de bank zitten. ‘Goed dan,’ zegt papa. ‘Vanavond lees ik het verhaal van de twee domme, slimme kinderen.’

Papa kan heel spannend voorlezen. Sofie kruipt nog dichter tegen hem aan. Het verhaal gaat over twee kinderen. Een broertje en een zusje, die stiekem samen naar het bos zijn gegaan.

‘De kinderen letten niet goed op. Ze dwaalden steeds verder het bos in. Het werd later en later, en de zon ging al onder. Eerst merkten ze het niet, ze waren zo druk aan het spelen. Maar toen ze naar huis wilden gaan, wisten ze de weg niet meer. “O nee,” riep het meisje, “we zijn verdwaald.” En het jongetje zei: “Hadden we nu maar een kompas!” Maar dat hadden ze niet. “We moeten de hele nacht wachten,” zei het jongetje. “En als het morgen licht wordt, moeten we goed kijken waar de zon opgaat. Want de zon komt op in het oosten, en ons huis ligt ook in het oosten.”

Het meisje kijkt haar broertje bewonderend aan. “Wat knap bedacht van jou!” zegt ze. Ze kruipen onder een dichte struik, en proberen wat te slapen in het donkere bos. Dat valt niet mee. Het is zo donker. En ze horen zoveel vreemde geluiden. Wat zijn ze blij als het weer ochtend is. Zodra het licht wordt, lopen ze in de richting van de opgaande zon. En zo komen ze gelukkig weer veilig thuis. Wat zijn hun vader en moeder blij als ze hun kinderen weer zien! “Jullie zijn echt hele domme, slimme kinderen,” zegt hun vader als hij hoort hoe ze eerst waren verdwaald, maar toen ook de weg naar huis terug hadden gevonden.’

Papa slaat het boek dicht. Sofie zucht. ‘Dat was spannend, pap.’

Als papa haar op bed legt, vraagt Sofie: ‘Komt bij ons de zon ook in het oosten op?’

‘Jazeker,’ lacht papa. ‘Iedere dag opnieuw. En aan het einde van de dag gaat hij in het westen weer onder. Zo, en nu lekker slapen!’

Als papa de volgende morgen vroeg beneden komt om naar zijn werk te gaan, ziet hij tot zijn verbazing Sofie in de vensterbank zitten. Ze drukt haar neus tegen de ruit.

‘Sofie, wat ben jij nou toch aan het doen?’

Sofie schrikt van papa’s stem. Ze had hem niet binnen horen komen.

‘Ik wil weten waar bij ons het oosten is, pap. Maar het lukt niet, want ik zie nergens de zon.’

Papa komt naast haar staan en kijkt ook door het raam. Dan schiet hij in de lach. ‘Nee, dat truukje lukt helaas niet als het regent, Sofie.’

Ze kijkt hem teleurgesteld aan.

‘Wacht eens,’ zegt papa. ‘Het is een westenwind. Dan komt de wind uit het westen. Als je goed naar de takken van de bomen kijkt, kun je op die manier ook ontdekken waar het oosten is.’

‘Die kant?’ Sofie wijst naar links.

‘Precies!’ zegt papa. ‘Dus Sofie, als jij ooit verdwaalt, vind jij vast de weg wel weer terug.’

Sofie denkt even na. Dan zegt ze: ‘Maar hoe weet ik dan of ons huis in het oosten of in het westen ligt?’

‘Tja..., dat is een goede vraag. Dat weet ik eigenlijk ook niet,’ zegt papa. ‘Weet je wat, vanavond als we je naar bed gaat, pakken we de atlas erbij. Dan kunnen we precies zien waar wij wonen.’